

Muž, který neznal svůj obraz

„Já slibuju, že už to nikdy neudělám, milostpane!“ chvěl se strachem a klopil zrak k zemi. „Ty syčáku, já ti dám krást jídlo navíc!“ zahřměl ředitel. Bodejt' by nekradl, byl tak podvyživený, že kdyby mu chybělo žebro, všimli byste si. Ten klučina, co je právě na hraně mezi tím, jestli se na chvíli oprostí srdce jeho poručíka od veškerého zla a jedu, za což může moc, a bude mu povoleno utéct do pokoje, a nebo jestli zase bude bit a přibudou mu na těle další podlitiny, jizvy, a nebo mu zlomí nějaké kosti a ty následně špatně srostou (třeba jako ta minule, když ukazoval na holku, které tekla po stehně krev a smál se jí). Tušil, že mu bude odpuštěno, ale přesto sebou co chvíli cuknul, jelikož se bál, že dostane výprask. Nenapadlo ho se vzepřít, bylo to přece dítě. Takhle systém přece nefunguje, nemůžeš se vzepřít, jinak dostaneš výprask. Ale v hlavě si mluvil svou. Špinavý obličej, který nikdy neviděl vodu, jenom speciální mycí gely, které dostávali párkrát do roka, civěl na podlahu, jakoby se z ní pokoušel cosi vyčíst. Nenáviděl každého, kdo mu zakazoval svobodu. Jenže... on vlastně žádnou ani neměl. Byl v Ústavu pro děti kriminálníchků a tam slovo „Svoboda“ nikdo neznal. Tento ústav spravovaný státem byl založen před dávnými časy s vidinou snížení kriminality. Vědci našli v DNA určité místo, které udává dispozice pro páčání trestných činů. Tohle specifické místo má údajně každé dítě kriminálníhoka, a tak chytré hlavy státu napadlo zabránit špatnému ovlivňování společnosti tím, že je zavrou na jedno místo. A tam taky skončil náš případ.

Jeho život byl prakticky už od početí zrozen k záhubě. Jeho matka, známá prostitutka a hrdlořezka, byla odsouzena na doživotí za vraždu soudce a to mohla být ráda, že ji soudil právě ctihodnost Legard, kterému v minulosti poskytla nemalé služby, jestli víte, co tím myslím. Nacházíme se sice ve velmi vyspělém světě, plného moderních prostředků a vynálezů, ale špatnosti se dějí i teď. A vždycky budou.

„Není to moje vina, že jsem hajzl. Není to moje vina, že jsem to, co jsem. Narodit se nevinný ve vězení a k tomu kurvě, co zapíchla soudce, to jednoduše není možné. Nejsem Ježíš, přesto si svůj kříž i trnovou korunu nesu od počátku. Tohle jsem ze sebe neudělal já, nýbrž společnost. Lidé. Mnohdy méně humánní než zvířata. A moje matka... špína. Alespoň něco jsem po ní zdědil. Špínu a osud. Mám pocit... že nechci být sám sebou, ale jsem jím už jen proto, že to nechci. Zvrhlost mi prosákla do morku kostí. Jsem nepodařený produkt sexu bez lásky. Jsem nepodařený produkt této společnosti.“

„Mé dítě...“ pravil kněz a pak se na dlouho odmlčel. To není dobré znamení, když duchovnímu

docházejí slova.

„Otče, myslíte si, že Bůh na mě zanevřel?“ Sám nevěřím svým uším. Co to vypouštím z úst? Ženou nás zoufalé pocity k víře? Je tomu opravdu tak, že čím více jsme beznadějnější a odepsaní, tím více věříme?

„Bůh na tebe nezanevřel, ale je třeba mu dát čas k tomu, aby ti odpustil. Pamatuj, dal ti život, to nejčennější, co máš, a ty Mu vůbec nejsi vděčný. Kazíš jeho velkolepé dílo. Kaj se a najdeš svou cestu.“

„Ale... co když chyba není ve mne, ale v lidech? Co když jsem dílek, který do téhle skládačky nepatří?“

„Pak dovol, abys získal tvar, který zapadne mezi ostatní.“

„Otče, jaký jsem?“ Ta lehoučká věta klesala do ticha, níž a níž, jako balvan padající ke dnu. „Obávám se, že na to ti odpovědět nemohu.“

„A proč ne, vy mě vidíte, dokážete posoudit, co ze mě vyzařuje.“

Tíha této otázky mi dosedla na žaludek. Říká se tomu nepříjemné téma?

„Chlapče, vzhled o nás nic nevyovídá. Boha také nikdo neviděl, přesto je to největší osobnosti všech dob. Zasluhou není jeho vzhled, ale činy.“

Cink! Čas vypršel, jsou na řadě ostatní.

Vycházím ze zpovědnice s trpitelským výrazem, když ale uvidím Natašu, uličnický mrknutí a rozesměju se na celé kolo. „Zachovej si tvář a nikdo si netroufne, pokud si troufne, sraz jej mocně na kolena.“ To byl můj zákoník. V momentě, kdy malý klučina stoupá na schod ke zpovědnici, podkopnu mu nohu a on se zřítí na zem. Pomalu se sbírá se zakrvácenou celou dolní půlkou obličeje. Nevím, proč jsem to udělal. Třeba už nad tím ani přemýšlet nepotřebuju. Nebo nechci? Všichni se mu smáli, jen já ne. Cítil jsem pocit zadostiučinění a zároveň strach, ale vtipné mi to nepřišlo. Dozorce, který byl s nimi v kostele, popadl mladého násilníka a surově mu přetočil ruce dozadu, až to křupal. Tělo se prohnulo bolestí, ale mělo ještě sílu plivnout na zem, k nohám do běla našťvaného dozorce. Tvrdá rána dopadla na obličej dítěte. Tělo klesá bez síly, ale muž jej zvedne a vede ke dveřím ven z kostela.

Nataša je zvláštní. Tenhle pocit je mi cizí. Neznám slova pro to, abych ji dokázal popsat, natož to co k ní cítím. Neznám lásku. Co to je vlastně láska? Je to pro mě víc abstraktní pojem než Bůh. To je ono. Ona je můj malý Bůh. Ačkoliv On určitě nemá tak krásná prsa jako Nataša. Pojem krása je asi relativní, ale ta holka mě neskutečně přitahuje. Kdo ví vlastně, proč. Je jako magnet, přitahuje mě, i když vědomě tím moc potěšen nejsem. Bojím se. Její ladné pohyby zadkem, když má službu v prádelně, ty letmé doteky její ruky o má stehna... vražedné. Co na mně může vidět ona? Jsem přitažlivý? To sotva... Určitě si se mnou jenom hraje. Všechny ženský jsou ostatně svině a děvky. Nataša, má matka, každá hloupá nána.

Za oknem září luna. Postava stojí zády k oknu a pozoruje svůj stín na podlaze. Táhne se až na konec místnosti. Působí dojmem obra, unaveného obra. Ramena má svěšená, tělo shrbené, prohýbající se pod nápořem myšlenek, které mu probíhají v hlavě. A že jich není málo. „Nenávidím Tě,“ mluví k sobě. Sleduje svůj obrys, protáhlý, štíhlý, chvějící se. Je to žalostný pohled. Stojí před ním někdo, koho nezná. Jak si takový ubožák mohl vybudovat respekt u ostatních? Záleží vůbec na tom, jak člověk vypadá? Hlasy jeho myšlenek se neshodují. Cítí se tak sám, rozpolcený, ztracený v sobě. Spousta lidí a přece nikdo. Hromadí se v něm vztek, už to nesnese.

U okna už nikdo nestojí. Měsíc vykresluje na podlahu stříbrný koberec obklopený tmou. V koutě sedí hromádka neštěstí. Spárami kachliček se loudavě prodírá černá tekutina. Putuje sítí uliček, bez možnosti cesty zpět. V momentě, kdy se dostane na světlo, získává karmínovou barvu. Zvuk předmětu padajícího na zem se rozléhá a mísí s nářkem a potahováním. Krev už zalila půlku kachličky. Třpytí se na ní jasný měsíc. Plocha pokrytá rudou tekutinou se zvětšuje, až na ni vidíme obličej. Vedle stříbrného talíře se na nás dívá zmatená tvář. Na hladinu dopadne slza. „Rád tě poznávám...“ hlesne do ticha. Pak ho opouští síla a on padá do kaluže.

Ta stejná místnost. Jiný čas. Stejný a přece jiný svět. „Jsi tady?“ ozve se dívčí hlas. Vzápětí vykoukne zpoza rohu malý nosík a rusé vlasy. A ty oči. Zelené tygří oči plné děsu. „Na co si to hraješ?“ Po hlase je znát, že je vystrašená, i když podle jejího obličej bychom spíše soudili, že je našťvaná. Má zkřivený obličej a nevypadá vůbec pěkně. A pak, že ženám sluší, když se zlobí. „Tak vstávej, zahráls to dobře.“ Výhoda mládí je, že jste naivní a ani o tom mnohdy nevíte, dokud se ve vás neozve dospělost a neupozorní vás na to.

A tak tam ležel na studené podlaze v krvi, zalitý slzami zoufalé dívky. Držela ho v náručí, šaty celé

zašpiněné a opakuje stále dokola: „Ach Romeo, proč jen jsi Romeo?“ Její pláč byl tak úzkostný, že by vzbudil lítost i v mrtvém, ale on se nevzbudil. Bylo pozdě.